



Arrest

nr. 157 771 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 november 2003 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 17 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 16 juli 2014 en op 4 augustus 2014.

1.3. Op 21 april 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd op dezelfde dag per faxbericht betekend alsook op 22 april 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart van Palestijnse origine bent, bent afkomstig van Ayn al-Helwe in Libanon. U was, sinds een mislukte aanslag op uw vader, een Fatah-verantwoordelijke die verdacht werd van collaboratie, woonachtig in Beiroet. U verliet Libanon in oktober 2003. Op 3 november 2003 vroeg u in België asiel aan. U was in de problemen gekomen met Hezbollah nadat uw vader een huwelijksaanzoek van een Hezbollah-verantwoordelijke aan uw zus had geweigerd. Tien dagen later vermoordden Hezbollah-leden uw vader en ontvoerden u en uw zus. U werd zes weken vastgehouden. Na uw vrijlating besliste u met de vader van uw vriend G.(...) samen te werken. Hij was een generaal in het Libanese leger en collaboreerde met Israël. U infiltreerde binnen Hezbollah en gaf informatie door aan de vader van uw vriend waardoor een aanslag kon worden verijdeld. Hezbollah zou er echter achter zijn gekomen dat u informatie doorspeelde en dat u homoseksueel bent. U werd hierover gewaarschuwd door de vader van uw vriend en besliste te vluchten. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en twee medische attesten over uw psychologische problemen (d.d.8/12/2003 en 9/3/2004).

Op 17 november 2003 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw asielaanvraag onontvankelijk. U ging in beroep tegen deze beslissing en op 17 mei 2004 nam het CGVS een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dit omwille van het ongeloofwaardige karakter van het door u ingeroepen vluchtrelaas. Vervolgens diende u een beroep tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, die beide beroepen verwierp in haar arrest van 28 augustus 2008.

In juli 2006 diende u een aanvraag in tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 januari 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. In mei 2009 reisde u echter naar Zwitserland waar u ook asiel aanvroeg. Na vergelijking van uw vingerafdrukken werd daar vastgesteld dat u reeds in België asiel had aangevraagd. Daarop werd u overgedragen aan de Belgische autoriteiten. Tijdens uw gehoor bij de DVZ op 19 april 2010 legde u het vonnis van de rechtbank van Hasselt van 11 februari 2010 voor waarin werd geoordeeld dat u staatloos bent. Daarnaast legde u twee medische attesten (d.d. 12/3/2010 en 21/3/2010) voor waarin werd gesteld dat u aan depressie en psychose lijdt. U verklaart niet te kunnen overleven zonder uw medicatie. Daarnaast haalt u aan dat uw zus intussen is moeten huwen, maar, met een dochtertje, is weggelopen bij haar echtgenoot. Daarop beschuldigde Hezbollah u ervan uw zus te helpen ontsnappen. Sindsdien is Hezbollah op zoek naar u.

Op basis van het vonnis van de rechtbank van Hasselt waarin werd geoordeeld dat u staatloos bent, diende u een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd echter geweigerd door de DVZ.

Op 24 mei 2011 werd u bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden door de correctionele rechtbank van Leuven omwille van een aanval of verzet met geweld of bedreiging tegen een drager of agent van de openbare macht.

In november 2011 werd u door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen. U was in juli 2011 aangehouden.

Uw tweede asielaanvraag werd op 23 april 2013 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien u geen gevolg had gegeven aan de oproeping tot gehoor door het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In april 2014 werd u op de Rechtbank voor Hoger Beroep in Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden omwille van beschadigingen/vernielen van andermans roerende goederen en bedreigingen. Op 15 mei 2014 werd u aangehouden.

*Op 17 juni 2014 diende u een **derde asielaanvraag** in vanuit de Hulpgevangenis te Leuven. U verklaart veel medische problemen te hebben omwille van de folteringen die u onderging tijdens uw detentie door Hezbollah. U geeft aan nog steeds te worden gezocht door Hezbollah omdat u in de partij was geïnfiltrerd en informatie over hen had doorgespeeld aan de Israëli's. Het feit dat u homoseksueel bent en bekeerd tot het christendom zou hier geen goed aan hebben gedaan. Uw moeder zou bij Fatah klacht hebben ingediend tegen Hezbollah omwille van het overlijden van uw vader. Uw zus zou nog steeds in handen van Hezbollah zijn. U legt geen documenten voor ter staving van onderhavige asielaanvraag.*

Deze derde aanvraag werd op 9 juli 2014 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in overweging genomen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw derde asielaanvraag dient te worden geconcludeerd dat u er vooralsnog niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat in uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd geoordeeld dat uw vluchtrelaas, meer bepaald uw bewering geïmagineerd te worden door Hezbollah omwille van uw zus, omwille van uw samenwerking met generaal S(...) H(...) en omwille van uw homoseksuele relatie met G(...) H(...), niet geloofwaardig was. Uw beroep hiertegen bij de Raad van State werd vervolgens verworpen.

Uw tweede asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien u geen gevolg gaf aan een oproeping tot gehoor van het CGVS. Vervolgens moet worden opgemerkt dat de nieuwe elementen die u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag inbragt tijdens uw gehoor bij de DVZ, niet konden aantonen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Met betrekking tot uw verklaring dat uw zus ontsnapt was, moet, verwijzend naar bovenstaande vaststellingen over het ongeloofwaardige karakter van uw ontvoering/problemen met Hezbollah, worden geconcludeerd dat deze, louter blote, bewering allesbehalve kan overtuigen. Met betrekking tot de kopieën van de medische attesten van een psychiater moet ook worden geoordeeld dat deze de eerdere appreciatie van uw asielmotieven niet in positieve zin konden ombuigen. Het ene attest (d.d. 12/3/2010) stelt dat u last heeft van psychische decompensaties en dat u medicatie nodig heeft, wat ook goed moet worden opgevolgd. Het tweede attest (d.d. 21/3/2010) spreekt van een traumatische psychotische depressie, angst en impulscontroleverlies. Hiermee wordt echter geen uitspraak gedaan over de door u ingeroepen vluchtmotieven, noch wordt erin uitspraak gedaan over uw cognitieve vaardigheden. De vaststelling dat u geen gevolg gaf aan de oproeping voor gehoor door het CGVS in april 2013, getuigt bovendien bezwaarlijk van een doorleefde en ernstige vrees voor vervolging, temeer daar u, hier in het kader van onderhavige asielaanvraag naar gevraagd, geen afdoende uitleg kan geven over de reden waarom u op dat ogenblik geen gevolg had gegeven aan de oproeping voor een gehoor. U geeft slechts aan dat u op zoek was naar een woonplaats en dat uw advocaat niet toeliet dat u op zijn adres uw post zou ontvangen (CGVS 16/7/2014 p.9). Van iemand die claimt nood te hebben aan internationale bescherming, die intussen reeds verschillende jaren aanwezig was in België en die reeds zonder resultaat verschillende procedures had doorlopen om bescherming of een verblijf in België te bekomen, kan worden verwacht dat hij het nodige doet om op de hoogte te blijven van de stand van zaken van zijn procedure tot het bekomen van die internationale bescherming. Ook de elementen die u in onderhavige asielaanvraag aanbrengt kunnen niet overtuigen dat u alsnog de status van vluchteling of de status van subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

U blijft bij de verklaringen die u in eerdere asielaanvragen aflegde. U stelt dat alleen enkele details niet klopten, zoals bijvoorbeeld enkele data en hoeveel personen er langs kwamen. Dat u nu gewoon aanhaalt, zoals in de beslissing van het CGVS voor uw eerste asielaanvraag werd gesteld, dat er enkele dingen niet klopten in uw verklaringen, doet uiteraard niets af aan de appreciatie van uw eerdere asielaanvragen en kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen.

Met betrekking tot uw verklaring dat u nog steeds medische problemen ondervindt door de folteringen door Hezbollah, dat u nog steeds actief gezocht wordt door Hezbollah, dat uw zus nog steeds in handen is van Hezbollah en dat uw moeder na uw vertrek bij Fatah klacht indiende tegen Hezbollah, moet worden vastgesteld dat dit louter bijkomende verklaringen zijn die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, namelijk dat u door Hezbollah wordt geïmagineerd omdat u, na door hen te zijn ontvoerd, hun partij bent geïnfiltreerd om vervolgens info door te spelen aan Israël. Het hoeft geen betoog dat het verder breien op iets dat eerder al als ongeloofwaardig werd beoordeeld, niets wijzigt aan deze beoordeling en op zich niet van die aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Bovendien moet worden gesteld dat deze nieuwe verklaringen niets meer zijn dan blote beweringen die u op geen enkele manier kan staven. Opmerkelijk is bovendien dat u niet wilt zeggen van wie u precies heeft vernomen dat Hezbollah u nog steeds actief zoekt. U verklaart dat u dit heeft vernomen van een persoon, maar wilt om veiligheidsredenen niet zeggen wie deze persoon is, ondanks het feit dat u was gewezen op de confidentialiteit van het gehoor. U geeft enkel aan dat het om een Libanees is die al lang in België woont (CGVS 16/7/14 p.10).

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over wat er sinds uw vlucht nog met uw zus is gebeurd zeer onsamenhangend zijn waardoor ernstige twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen. Zo verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat uw zus - verplicht - gehuwd

was, maar was kunnen ontsnappen met haar dochtertje. Hierdoor zou Hezbollah u ervan hebben beschuldigd dat u uw zus hielp te ontsnappen (DVZ verklaring 19/4/2010). Bij de DVZ verklaarde u in het kader van onderhavige aanvraag dat uw zus nog steeds in handen is van Hezbollah (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in het kader van uw derde aanvraag haalt u niets aan wanneer u wordt gevraagd naar nieuws over uw zus. U herhaalt enkel dat ze ontvoerd werd en dat uw moeder nog bedreigd werd (CGVS 16/7/14 p.10). Tijdens uw tweede gehoor door het CGVS voor onderhavige asielaanvraag werd u nogmaals gevraagd naar nieuws over uw zus. Nu blijkt u plots te weten dat Hezbollah geregeld foto's van lichaamsdelen van uw zus naar uw moeder stuurde (CGVS 4/8/14 p.3, 4, 21). Nergens rept u met een woord over de ontsnapping wanneer u in het kader van uw onderhavige asielaanvraag naar nieuws over uw zus wordt gevraagd. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd kan u geen afdoende verklaring geven. U verklaart louter dat u dat nooit gezegd heeft en dat het aan de tolk zal liggen (CGVS 4/8/14 p.3). Zodoende moet worden geconcludeerd dat dergelijke discrepanties het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas verder versterken.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw problemen met Hezbollah nog verder wordt ondergraven door de vaststelling dat u doorheen uw asielprocedures incoherente verklaringen heeft afgelegd over uw verblijfplaatsen in Beiroet. Dit is van belang gezien u bij uw eerste aanvraag expliciet aangaf dat het feit dat jullie in de Fathallah-straat in de wijk Basta in Beiroet gingen wonen het begin was van jullie problemen. Immers, achter jullie huis lag een hoofdkwartier van Hezbollah en zo was uw zus in het vizier gekomen van één van hun verantwoordelijken. Over jullie verhuis naar daar verklaarde u: "dit was onze grootste fout" (CGVS 8/1/04, p.6). Het is dan ook zeer merkwaardig te moeten vaststellen dat u in onderhavige procedure verklaart in de wijk Mazra te hebben gewoond (CGVS 16/7/14 p.5).

Geconfronteerd met deze discrepantie, kan u geen verklaring geven. U stelt gewoon dat u angst had en veel Arabieren had gezien en daarom niet de hele waarheid had verteld (CGVS 16/7/14 p.5).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u vooralsnog niet aannemelijk heeft gemaakt dat u omwille van uw homoseksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren in Libanon. De enige concrete aanwijzing die u opgeeft als zou u, in geval van terugkeer, een vrees moeten koesteren omwille van uw geaardheid, is uw probleem met Hezbollah. U geeft immers aan dat ze, toen ze ontdekten dat u samenwerkte met de Israëli's, ook waren te weten gekomen dat u homo bent. Behalve de vaststelling dat uw vermeende problemen met Hezbollah, zoals u ze uit de doeken had gedaan, niet geloofwaardig waren, moet bovendien worden opgemerkt dat uw verklaringen over de kennis van Hezbollah van uw geaardheid danig uiteenlopen, waardoor weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat Hezbollah effectief op de hoogte was van uw geaardheid. Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u G.(...) al lang niet meer had gezien en daarop met hem had afgesproken aan de zee, op een ontmoetingsplaats voor homoseksuelen. U zou G.(...) in een restaurant hebben omhelsd en de nacht met hem hebben doorgebracht. U moet toen in de gaten zijn gehouden door Hezbollah. Er zouden foto's zijn genomen van u en G.(...). Andere informanten van G.(...)s vader zouden deze hebben gezien en hem hierover hebben gewaarschuwd (CGVS 8/1/04 p.13). Toen u tijdens het gehoor in het kader van onderhavige asielaanvraag werd gevraagd waaruit u opmaakte dat ze dachten dat u homoseksueel bent, verklaart u daarentegen dat ze het hadden afgeleid uit het feit dat ze hadden gehoord dat u aan telefoon een zoen gaf aan een man die u opbelde, terwijl u geen broers of andere familieleden had met wie u contact had (CGVS 4/8/2014 p.17).

Er kan met andere woorden geen geloof worden gehecht aan de vrees die u omwille van uw homoseksualiteit ten aanzien van Hezbollah inroept. Aangezien u geen andere aanwijzingen of elementen aanbrengt dat u in Libanon geïsoleerd werd of in geval van terugkeer vervolging moet koesteren, slaagt u er niet in een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U verklaart in Libanon gedurende vier jaar een homoseksuele relatie te hebben gehad met G.(...). Negen maanden hiervan woonden jullie samen. Behalve met G.(...) zou u geen relaties hebben gehad. U haalt aan dat u nooit problemen heeft ondervonden als homoseksueel (CGVS 4/8/14 p.17). G.(...) zou nog steeds in Libanon wonen. U geeft geen enkele aanwijzing dat G.(...) als homoseksueel problemen zou hebben gekend in Libanon. U geeft wel aan dat jullie, als jullie "buiten" waren, deden alsof jullie gewoon vrienden waren, doch geeft aan dat jullie geen geïsoleerd leven leidden. Jullie hadden verschillende activiteiten buitenshuis samen. Jullie sportten samen, gingen samen naar religieuze plaatsen, gingen samen naar clubs en restaurants. Verschillende vrienden en de familie van G.(...) waren op de hoogte van jullie relatie. Van de broers, zussen en vader van G.(...) geeft u aan dat ze u respecteerden (CGVS 4/8/14 p.12-14). U verklaart weliswaar dat er in West-Beiroet niemand op de hoogte was van uw relatie omdat het bij moslims niet geaccepteerd werd, doch verklaart ook dat een homoseksuele relatie in Oost-Beiroet en bij christenen geen probleem was. U geeft aan dat er verschillende ontmoetingsplaatsen zijn voor homo's in Beiroet - ook in West-Beiroet - en verklaart zelfs dat in Ashrafiya 30 à 40 % van de inwoners homo zijn (CGVS

4/8/14 p.9-10, 13-14). U geeft in dit kader ook aan dat u in Oost-Beiroet een normaal leven kon leiden (CGVS 4/8/14 p.14) en omschrijft uw leven als een goed leven, rustig en gewoon (CGVS 4/8/14 p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan uw dossier blijkt immers dat er, hoewel er een taboe heerst over homoseksualiteit en er wel gevallen gekend zijn van discriminatie en vervolging, er in Beiroet een groeiende acceptatie is van homoseksualiteit, er een dynamische 'gay scene' bestaat, en het, mits enige discretie mogelijk is om binnen beperkte kringen uiting te geven aan zijn geaardheid, wat zoals hierboven blijkt, ook overeenstemt met uw verklaringen.

Bovendien moet hieraan worden toegevoegd dat uw vage verklaringen omtrent Libanese wetgeving en homoseksualiteit evenmin aantonen dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw geaardheid koestert. Zo stelt u niet te weten wat de Libanese wetgeving hieromtrent zegt. Indien iemand homo is, wordt hij gedood, zo zegt u. Nogmaals aangedrongen, aangezien men er toch kan van uitgaan dat men hier zicht op wilt hebben in uw situatie, stelt u dat u tot 30 of 50 jaar of tot executie zou worden veroordeeld. Dit strookt echter niet met de informatie die is toegevoegd aan uw dossier. Daarnaast verklaart u enkel dat men binnen de islam, vooral bij Hezbollah, gedood wordt (CGVS 4/8/14 p.15). Dat u dit alles niet weet, getuigt in elk geval allerminst dat u, op basis van uw geaardheid een vrees koestert ten aanzien van de Libanese autoriteiten.

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over het feit of u, sinds uw vlucht, nog contact zou hebben gehad met G.(...). Zo verklaarde u in het kader van uw eerste aanvraag dat u geen enkel contact meer heeft gehad met G.(...), noch met zijn vader (CGVS 10/3/04 p.2). Bij onderhavige asielaanvraag beweert u echter dat jullie de eerste twee jaren (dus tot ongeveer tweede helft van 2005) nog contact zouden hebben onderhouden met elkaar (CGVS 4/8/14 p.13). Dergelijke discrepanties in uw verklaringen doen verder twijfels rijzen over de oprechtheid van uw relaas ter zake.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaring dat u bekeerd bent tot het christendom en dat dit uw problemen met Hezbollah nog verergert, allerminst kan overtuigen.

Eerst en vooral moet in deze worden opgemerkt dat u, hoewel u nu verklaart dat u reeds in Libanon was bekeerd, hier met geen woord over heeft gerept tijdens uw vorige asielprocedures. Dat u dit niet aanhaalde, hoewel u het nu wel in verband brengt met uw vrees en de vluchtmotieven die u ook in uw vorige asielaanvragen inriep, laat weinig ruimte om hieraan alsnog geloof te hechten. Het doet eerder vermoeden dat u dit asielmotief er nu bijhaalt om uw verklaringen aan te dikken en/of nog een andere wending te geven. Van iemand die beroep doet op internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij van in het begin zijn situatie en alle redenen voor zijn vrees volledig uit de doeken doet zodat de asielinstantie een correcte beoordeling kan maken van de daadwerkelijke nood aan bescherming van de persoon in kwestie. Uw verklaring dat u bij uw eerdere aanvragen slechts korte gehoren had, kan moeilijk ernstig worden genomen, temeer daar u dit motief bij uw derde aanvraag wel onmiddellijk tijdens het "korte" gehoor door DVZ aanhaalt. Bovendien werd u in uw eerste asielaanvraag naar uw religie gevraagd en gaf u toen expliciet aan een soennitische moslim te zijn (CGVS 8/1/04 p.1). Uw verklaring dat u schrik had gerepatrieerd te worden, verklaart allerminst waarom u het niet eerder aanhaalde (CGVS 4/8/14 p.18). Immers, als u daar bang voor was, was het net nog meer van belang om alle redenen voor uw vrees aan te halen.

Bovendien blijkt ook dat uw verklaringen in de loop van onderhavige asielprocedure inconsistent zijn. Zo verklaarde u tegenover de DVZ dat u zich in 2000 bekeerde (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag). Vreemd genoeg verklaart u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u zich tussen 1996 en 1997 bekeerde en in 1997 een echte christen bent geworden (CGVS 4/8/14 p.17). Geconfronteerd met uw verklaringen tegenover de DVZ past u plots uw verklaringen aan en stelt u dat u sinds 2000 bezig bent met uw geloof en uw bekering, maar in 1997, in het bijzijn van G.(...) en zijn vader, al een echte christen was geworden en al bekeerd was (CGVS 4/8/14 p.17).

Gevraagd waarom u zich wilde bekeren tot het christendom, komt u niet verder dan enkele zeer algemene uitspraken over het christendom te doen, alsook enkele algemene, negatieve uitspraken over de islam die allerminst kunnen overtuigen dat u daadwerkelijk de zeer ingrijpende en mogelijk risicovolle beslissing u te bekeren tot het christendom heeft genomen. Zo verklaart u aanvankelijk louter dat het christendom het juiste pad is en dat dat niet het geval is voor de islam, om vervolgens te hekelen dat iemand in de islam altijd gewaarschuwd wordt om gestraft te worden, dat de joden moeten gedood worden, dat mannen met vier vrouwen mogen trouwen, dat men moet vasten tijdens de ramadan, dat vrouwen verdrietig zijn op Ashura (nota bene een sjiiitische feestdag) en dat men geen seks mag hebben voor het huwelijk (CGVS 4/8/14 p.18). Nogmaals aangedrongen op de positieve elementen die u aantrokken binnen het christendom, komt u niet verder dan te stellen dat men in het christendom naar de kerk gaat om te bidden om vervolgens opnieuw enkele algemene punten binnen de islam te hekelen, bijvoorbeeld dat gebeden veel voorbereiding vergen, men geen alcohol mag drinken, er lange tijd gerouwd wordt bij een overlijden, dat god straft en dat je een vrouw geen hand mag geven (CGVS

4/8/14 p.19). Dat u slechts in dergelijk algemene en clichématige bewoordingen kan uitleggen waarom u een dermate ingrijpende stap heeft gezet in uw leven, is moeilijk te geloven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u, hoewel u al bijna 15 jaar zou bekeerd zijn en de bijbel zou hebben bestudeerd, onvoldoende of foute antwoorden geeft op meerdere essentiële vragen over de christelijke leer. Dat u bij deze vragen plots beweert de bijbel niet te hebben gelezen (CGVS 4/8/14 p.20), doet alleen maar twijfelen aan de oprechtheid van uw asielaanvraag. Eerder gaf u immers duidelijk aan dat u de bijbel bestudeerd had (CGVS 4/8/14 p.19). Zo kan u niet aangeven uit welke delen de bijbel bestaat, noch weet u wie de bijbel heeft geschreven. U weet niet door wie Jezus is gedoopt, noch kan u correct aangeven waar Jezus is geboren. U denkt immers dat het in Jeruzalem was. Wie Jezus heeft verraden, weet u evenmin. U weet vreemd genoeg niet of Pasen, nochtans het belangrijkste christelijke feest, de kruisiging dan wel de verrijzenis van Jezus viert (CGVS 4/8/14 p.19-20). Dat u even later beweert dat Jezus niet gedood is, maar naar de hemel ging, laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw bekering. Het feit dat Jezus, de zoon van god, gestorven is, om vervolgens te verrijzen uit de dood, vormt immers de essentie van de christelijke leer. Hij moest namelijk sterven om de zonden van de mensen te vergeven.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw vermeende bekering.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat uw verklaring dat u niet alle details kan onthouden omwille van uw medicatie (CGVS 16/7/14 p.8) niet van die aard is dat het bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag kan wijzigen. Immers, het betreft een louter blote bewering van uwentwege.

Bijgevolg moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen

veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, *in concreto* de plicht tot gedegen feitenvinding, volhardt verzoeker in de door hem uiteengezette vluchtmotieven en voert hij aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weinig onderzoek heeft verricht naar de problemen omtrent zijn seksuele geaardheid enerzijds en van zijn religieuze overtuiging anderzijds.

Verzoeker voert aan dat wat zijn homoseksualiteit betreft, men deze al in twijfel trekt vanuit zijn beschrijving van een aantal feitelijke gebeurtenissen, die hij verschillend zou hebben weergegeven, met name hoe Hezbollah erachter zou zijn gekomen dat hij homoseksueel was, terwijl verzoeker van mening is dat beide gebeurtenissen elkaar niet uitsluiten en deze trouwens cumulatief hebben plaatsgevonden: ze hebben er allebei toe bijgedragen dat Hezbollah zekerheid kreeg over zijn geaardheid. Hierin mag volgens verzoeker aldus geen contradictie worden gezien. Voorts wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat verzoeker probleemloos een poos heeft kunnen samenwonen met G., en naar het feit dat zulks in bepaalde wijken van Beiroet geen probleem stelde. Dit is correct, aldus verzoeker, die erop wijst dat er nadien natuurlijk wel een belangrijk element is bijgekomen, met name het feit dat Hezbollah er weet van kreeg, zodat dat voor hem een extra element van vrees is. Verzoeker betoogt dat men hem dus niet kan gelijkschakelen met om het even welke homoseksuele persoon in Libanon, die die specifieke problemen niet heeft. Hij benadrukt tevens dat het gegeven dat hij de "gay scene" wel degelijk goed kon typeren wijst op een zekere vertrouwdheid daarmee, die een outsider allicht niet zou kunnen hebben.

Wat betreft zijn religieuze overtuiging, houdt verzoeker vast aan zijn bewering christen te zijn geworden vanuit een negatieve houding ten opzichte van de islam. De studie van het christendom is echter voor hem een proces van lange adem, waarin hij zeker nog niet is volgroeid. Bepaalde kennisvragen zijn om die reden inderdaad niet al te goed beantwoord, maar hieruit mag volgens verzoeker niet worden afgeleid dat hij onoprecht is en dat hij zijn christelijk geloof heeft ingeroepen om zijn dossier op te smukken en om een extra probleem te creëren.

Tot slot voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beter had moeten vergewissen van zijn psychische toestand, die duidelijk niet van aard was om een doorgedreven interview ordentelijk af te leggen. Ten tijde van de verhoren die in de gevangenis

doorgingen kampte hij immers met ernstige psychische problemen, waar hij al jaren psychiatrische begeleiding voor volgde. Verzoeker wijst erop dat hij in het kader van een verblijfsprocedure medische stukken verzamelde, die misschien niet dermate zwaarwichtig werden beschouwd om tot regularisatie te leiden maar welke op het niveau van het Commissariaat-generaal uiteraard wel bepalend zijn geweest aangaande de kwaliteit van zijn verklaringen. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal een "huispsycholoog" ter beschikking heeft bij wie personen in moeilijkheden langs gestuurd kunnen worden ten einde na te gaan of zij kunnen verhoord worden, desgevallend op aangepaste wijze. Verzoeker meent dat het *in casu* geen twijfel lijdt dat hij aangepast ondervraagd had moeten worden en stelt dat het jammer is te moeten vaststellen dat de jurist in kwestie het interview bij momenten laat escaleren, zelf nogal bot reageert op zijn noodkreten, en op die wijze tot een slecht weergegeven en dus per definitie ontoereikend relaas komt.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève, argumenteert verzoeker, onder verwijzing naar de richtlijnen die de "Guide de Procédures" ter zake heeft uitgewerkt, dat een gespecialiseerd advies moest gevraagd worden door het Commissariaat-generaal met betrekking tot zijn psychische situatie. Doordat dit niet is gebeurd, werden volgens verzoeker zijn rechten ernstig aangetast. Een sanctie zou kunnen zijn dat de zaak wordt teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem alsnog te onderwerpen aan een psychologisch onderzoek, teneinde zijn mogelijkheden om verhoord te worden beter in te schatten, aldus verzoeker.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), poneert verzoeker dat de door hem ondergane vervolgingsfeiten in ieder geval daden zijn zoals beoogd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat zijn integriteit, zowel fysiek als geestelijk, onmogelijk kan gewaarborgd worden in een land als Libanon indien Hezbollah lucht krijgt van zijn terugkeer en dat zij nog steeds wraak zullen willen plegen, op alle mogelijke manieren.

Bovendien is hij afkomstig uit een land of regio die zeker in aanmerking komt als zijnde te catalogeren onder punt c) "willekeurig geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict", hetgeen althans geldt in bepaalde regio's van Libanon. Verzoeker verwijst in dit verband naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies van het Belgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken, alwaar wordt gesteld dat er tot medio 2014 regelmatig autobommen ontploften en dat er tot op heden bijzondere waakzaamheid geboden is in zuidelijke wijken van Beiroet, alwaar het ten stelligste wordt afgeraden zich te verplaatsen. Het lijkt verzoeker dan ook evident dat Beiroet, waar hij in een laatste fase lang heeft gewoond, behoort tot de landen, regio's of steden waarvoor de beschermingsstatus onder punt c) bedoeld is. Hij wijst er te dezen nog op dat hij bij een terugkeer in Beiroet sowieso door gevaarlijke zones zal moeten reizen. Volgens hetzelfde reisadvies blijkt de luchthaven immers in een gevaarlijk gebied te liggen en is deze niet steeds (veilig) toegankelijk.

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: medische stukken en een reisadvies Libanon.

2.4.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 11 mei 2015 gevoegd.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers derde asielaanvraag geweigerd omdat (i) (a) in zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat zijn vluchtrelaas, meer bepaald zijn bewering gevisieerd te worden door Hezbollah omwille van zijn zus, omwille van zijn samenwerking met generaal S.H. en omwille van zijn homoseksuele relatie met G.H. niet geloofwaardig was, (b) de nieuwe elementen die hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag inriep tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet konden aantonen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade daar (1) zijn blote bewering dat zijn zus ontsnapt was, in het licht van het ongeloofwaardige karakter van zijn ontvoering/problemen met Hezbollah, allesbehalve kan overtuigen, (2) de kopieën van de medische attesten van een psychiater de eerdere appreciatie van zijn asielmotieven niet in positieve zin konden ombuigen daar met de bevindingen in deze attesten geen uitspraak wordt gedaan over de door hem ingeroepen vluchtmotieven, noch over zijn cognitieve vaardigheden en (c) de vaststelling dat hij geen gevolg gaf aan de oproeping voor gehoor op het Commissariaat-generaal in april 2013 bovendien bezwaarlijk getuigt van een doorleefde en ernstige vrees voor vervolging, temeer hij in het kader van onderhavige asielaanvraag geen afdoende uitleg kan geven over de reden waarom hij op dat ogenblik

geen gevolg had gegeven aan de oproeping voor een gehoor, (ii) ook de elementen die hij in onderhavige asielaanvraag aanbrengt niet kunnen overtuigen dat hem alsnog de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend daar (1) hij enerzijds blijft bij de verklaringen die hij in eerdere asielaanvragen aflegde en enkel stelt dat alleen enkele details niet klopten, hetgeen uiteraard niets afdoet aan de appreciatie van zijn eerdere asielaanvragen en de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kan herstellen, (2) zijn verklaringen dat hij nog steeds medische problemen ondervindt door de foltering door Hezbollah, dat hij nog steeds actief gezocht wordt door Hezbollah, dat zijn zus nog in handen is van Hezbollah en dat zijn moeder na zijn vertrek bij Fatah klacht indiende tegen Hezbollah, louter bijkomende verklaringen zijn die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, namelijk dat hij door Hezbollah wordt gevisieerd omdat hij, na door hen te zijn ontvoerd, hun partij is geïnfilteerd om vervolgens info door te spelen aan Israël, (3) deze nieuwe verklaringen bovendien niets meer zijn dan blote beweringen die hij op geen enkele manier kan staven, (4) hij bovendien niet wil zeggen van wie hij precies heeft vernomen dat Hezbollah hem nog steeds actief zoekt, ondanks het feit dat hij werd gewezen op de confidentialiteit van het gehoor, (5) zijn verklaringen over wat er sinds zijn vlucht nog met zijn zus is gebeurd zeer onsamenhangend zijn waardoor ernstige twijfels rijzen bij de oprechtheid van zijn verklaringen, (6) de geloofwaardigheid van zijn problemen met Hezbollah nog verder wordt ondergraven door de vaststelling dat hij doorheen zijn asielpprocedure incoherente verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen in Beiroet, (7) hij vooralsnog niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie hoeft te koesteren in Libanon daar (a) de enige concrete aanwijzing die hij opgeeft als zou hij in geval van terugkeer een vrees moeten koesteren omwille van zijn geaardheid, zijn probleem met Hezbollah is en deze vermeende problemen ongeloofwaardig zijn bevonden, (b) zijn verklaringen over de kennis van Hezbollah van zijn geaardheid bovendien danig uiteenlopen waardoor weinig geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat Hezbollah effectief op de hoogte was van zijn geaardheid, (c) hij blijkens zijn verklaringen in Libanon nooit problemen heeft ondervonden omwille van zijn homoseksuele relatie met G., met wie hij zelf negen maanden zou hebben samengewoond, hij ook geen enkele aanwijzing heeft dat G., die nog steeds in Libanon woont, als homoseksueel problemen zou hebben gekend in Libanon en hij uitdrukkelijk aangeeft dat hij in Oost-Beiroet – waar een homoseksuele relatie geen probleem was en waar verschillende ontmoetingsplaatsen zijn voor homo's – als homoseksueel een normaal leven kon leiden, verklaringen welke overeenstemmen met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er, hoewel er een taboe heerst over homoseksualiteit en er wel gevallen gekend zijn van discriminatie en vervolging, in Beiroet een groeiende acceptatie is van homoseksualiteit, er een dynamische 'gay scene' bestaat en het, mits enige discretie, mogelijk is om binnen beperkte kringen uiting te geven aan zijn geaardheid, (d) zijn vage verklaringen omtrent Libanese wetgeving en homoseksualiteit evenmin aantonen dat hij effectief een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn geaardheid koestert en (e) hij onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij sinds zijn vlucht nog contact zou hebben gehad met G., hetgeen verder twijfels doet rijzen over de oprechtheid van zijn relaas ter zake, (8) zijn verklaring dat hij bekeerd is tot het christendom en dat dit zijn problemen met Hezbollah verergert, allerm minst kan overtuigen daar (a) hij, hoewel hij nu verklaart dat hij reeds in Libanon was bekeerd, hier met geen woord over heeft gerept tijdens zijn vorige asielpcedures, hetgeen weinig ruimte laat om hieraan alsnog geloof te hechten en wat doet vermoeden dat hij dit asielmotief er nu bijhaalt om zijn verklaringen aan te dikken en/of nog een andere wending te geven, (b) zijn verklaringen over het tijdstip waarop hij zich bekeerde inconsistent zijn, (c) hij, gevraagd waarom hij zich wilde bekeren tot het christendom, niet verder komt dan enkele zeer algemene uitspraken over het christendom te doen, alsook enkele algemene, negatieve uitspraken over de islam die allerm minst kunnen overtuigen dat hij daadwerkelijk de zeer ingrijpende en mogelijk risicovolle beslissing heeft genomen om zich te bekeren, (d) hij, hoewel hij al bijna 15 jaar bekeerd zou zijn en de bijbel zou hebben bestudeerd, onvoldoende of foute antwoorden geeft op meerdere essentiële kennisvragen over de christelijke leer en hij bij deze vragen plots beweert de bijbel niet te hebben gelezen, hetgeen alleen maar doet twifelen aan de oprechtheid van zijn asielaanvraag en (9) zijn verklaring dat hij niet alle details kan onthouden omwille van zijn medicatie een blote bewering van zijnentwege betreft en aldus niet van die aard is dat het de appreciatie van zijn asielaanvraag kan wijzigen en (iii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Aan verzoekers identiteit en afkomst uit Libanon wordt niet getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aan toont aan de hand van documenten dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Daarenboven blijkt uit de COI Case LBN2015-003 van 13 april 2015 dat verzoeker niet als Palestijns vluchteling geregistreerd is bij UNRWA. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt op het tijdstip van zijn beslissing, alle objectieve gegevens mag nagaan die hij nodig acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Hij mag rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een vroegere asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren. Aldus mag de commissaris-generaal zijn oordeel baseren op de daarin vervatte informatie. Hij mag eveneens verklaringen vergelijken die werden afgelegd in het kader van meerdere procedures en door middel van eventuele tegenstrijdigheden het bedrieglijke karakter van de nieuwe asielaanvraag vaststellen, indien deze aanvraag betrekking heeft op vervolgingsfeiten die reeds geheel of gedeeltelijk werden onderzocht in het kader van een vorige asielaanvraag (RvS, 24 maart 2004, nr. 129.650).

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

dat (i) (a) in zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat zijn vluchtrelaas, meer bepaald zijn bewering geïmagineerd te worden door Hezbollah omwille van zijn zus, omwille van zijn samenwerking met generaal S.H. en omwille van zijn homoseksuele relatie met G.H. niet geloofwaardig was, (b) de nieuwe elementen die hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag inriep tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet konden aantonen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade daar (1) zijn blote bewering dat zijn zus ontsnapt was, in het licht van het ongeloofwaardige karakter van zijn ontvoering/problemen met Hezbollah, allesbehalve kan overtuigen, (2) de kopieën van de medische attesten van een psychiater de eerdere appreciatie van zijn asielmotieven niet in positieve zin konden ombuigen daar met de bevindingen in deze attesten geen uitspraak wordt gedaan over de door hem ingeroepen vluchtmotieven, noch over zijn cognitieve vaardigheden en (c) de vaststelling dat hij geen gevolg gaf aan de oproeping voor gehoor op het Commissariaat-generaal in april 2013 bovendien bezwaarlijk getuigt van een doorleefde en ernstige vrees voor vervolging, temeer hij in het kader van onderhavige asielaanvraag geen afdoende uitleg kan geven over de reden waarom hij op dat ogenblik geen gevolg had gegeven aan de oproeping voor een gehoor, (ii) ook de elementen die hij in onderhavige asielaanvraag aanbrengt niet kunnen overtuigen dat hem alsnog de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend daar (1) hij enerzijds blijft bij de verklaringen die hij in eerdere asielaanvragen aflegde en enkel stelt dat alleen enkele details niet klopten, hetgeen uiteraard niets afdoet aan de appreciatie van zijn eerdere asielaanvragen en de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kan herstellen, (2) zijn verklaringen dat hij nog steeds medische problemen ondervindt door de foltering door Hezbollah, dat hij nog steeds actief gezocht wordt door Hezbollah, dat zijn zus nog in handen is van Hezbollah en dat zijn moeder na zijn vertrek bij Fatah klacht indiende tegen Hezbollah, louter bijkomende verklaringen zijn die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, namelijk dat hij door Hezbollah wordt geïmagineerd omdat hij, na door hen te zijn ontvoerd, hun partij is geïnfilteerd om vervolgens info door te spelen aan Israël, (3) deze nieuwe verklaringen bovendien niets meer zijn dan blote beweringen die hij op geen enkele manier kan staven, (4) hij bovendien niet wil zeggen van wie hij precies heeft vernomen dat Hezbollah hem nog steeds actief zoekt, ondanks het feit dat hij werd gewezen op de confidentialiteit van het gehoor, (5) zijn verklaringen over wat er sinds zijn vlucht nog met zijn zus is gebeurd zeer onsamenhangend zijn waardoor ernstige twijfels rijzen bij de oprechtheid van zijn verklaringen en (6) de geloofwaardigheid van zijn problemen met Hezbollah nog verder wordt ondergraven door de vaststelling dat hij doorheen zijn asielprocedure incoherente verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen in Beiroet.

Verzoeker bevestigt slechts dat hij inderdaad niet al te veel relevante nieuwe elementen omtrent zijn aanvankelijk basisprobleem heeft kunnen bijbrengen in zijn derde asielprocedure, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de twee voorgaande procedures reeds negatief oordeelde aangaande de geloofwaardigheid van dit relaas, hoewel verzoeker hierin nog steeds volhardt en dat hij thans geen bijkomende argumenten op dat punt meer kan ontwikkelen, rekening houdende met hetgeen hij eerder daarover al zei, hetgeen geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hezbollah. De uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij in Libanon omwille van zijn homoseksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren.

Verzoeker betwist dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over de manier waarop Hezbollah te weten zou zijn gekomen dat hij homoseksueel is. Zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, is echter wel degelijk sprake van twee verschillende versies in verzoekers verklaringen hieromtrent: *"(...) Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u G.(...) al lang niet meer had gezien en daarop met hem had afgesproken aan de zee, op een ontmoetingsplaats voor homoseksuelen. U zou G.(...) in een restaurant hebben omhelsd en de nacht met hem hebben doorgebracht. U moet toen in de gaten zijn gehouden door Hezbollah. Er zouden foto's zijn genomen van u en G.(...). Andere informanten van G.(...)s vader zouden deze hebben gezien en hem hierover hebben gewaarschuwd (CGVS 8/1/04 p.13). Toen u tijdens het gehoor in het kader van onderhavige asielaanvraag werd gevraagd waaruit u opmaakte dat ze dachten dat u homoseksueel bent, verklaart u daarentegen dat ze het hadden afgeleid uit het feit dat ze hadden gehoord dat u aan telefoon een zoen*

gaf aan een man die u opbelde, terwijl u geen broers of andere familieleden had met wie u contact had (CGVS4/8/2014 p.17)." Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat beide gebeurtenissen elkaar niet uitsluiten, dat deze trouwens cumulatief hebben plaatsgevonden en dat ze er allebei hebben toe bijgedragen dat Hezbollah zekerheid kreeg over zijn geaardheid. Met een dergelijke gekunstelde *post-factum* verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog verenigbaar en geloofwaardig te laten schijnen, vermag verzoeker echter niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij in diens besluit dat verzoekers verklaringen over de kennis van Hezbollah van zijn geaardheid dusdanig uiteenlopen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat Hezbollah effectief op de hoogte was van zijn geaardheid en hem daarom vervolgde.

Daarnaast dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omwille van meerdere redenen, die verzoeker grotendeels negeert in het verzoekschrift, geen geloof hecht aan zijn verklaring omwille van zijn homoseksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in Libanon. Zo werd behoudens hoger aangehaalde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen vastgesteld dat (a) de enige concrete aanwijzing die hij opgeeft als zou hij in geval van terugkeer een vrees moeten koesteren omwille van zijn geaardheid, zijn probleem met Hezbollah is en deze vermeende problemen ongeloofwaardig zijn bevonden, (b) hij blijkens zijn verklaringen in Libanon nooit problemen heeft ondervonden omwille van zijn homoseksuele relatie met G., met wie hij zelf negen maanden zou hebben samengewoond, hij ook geen enkele aanwijzing heeft dat G., die nog steeds in Libanon woont, als homoseksueel problemen zou hebben gekend in Libanon en hij uitdrukkelijk aangeeft dat hij in Oost-Beiroet – waar een homoseksuele relatie geen probleem was en waar verschillende ontmoetingsplaatsen zijn voor homo's – als homoseksueel een normaal leven kon leiden, verklaringen welke overeenstemmen met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er, hoewel er een taboe heerst over homoseksualiteit en er wel gevallen gekend zijn van discriminatie en vervolging, in Beiroet een groeiende acceptatie is van homoseksualiteit, er een dynamische 'gay scene' bestaat en het, mits enige discretie, mogelijk is om binnen beperkte kringen uiting te geven aan zijn geaardheid, (c) zijn vage verklaringen omtrent Libanese wetgeving en homoseksualiteit evenmin aantonen dat hij effectief een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn geaardheid koestert en (d) hij onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij sinds zijn vlucht nog contact zou hebben gehad met G., hetgeen verder twijfels doet rijzen over de oprechtheid van zijn relaas ter zake.

Waar verzoeker bevestigt dat hij probleemloos een poos heeft kunnen samenwonen met G. en dat zulks in bepaalde wijken van Beiroet geen probleem stelde, doch stelt dat er nadien natuurlijk wel een belangrijk element is bijgekomen, met name het feit dat Hezbollah er weet van kreeg, zodat dat voor hem een extra element van vrees is en men hem dus niet kan gelijkgeschakelen met om het even welke homoseksuele persoon in Libanon, die deze specifieke problemen niet heeft, dient andermaal herhaald dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hezbollah, noch aan het feit dat Hezbollah op de hoogte zou zijn van zijn (voorgehouden) homoseksuele geaardheid.

De overige van bovenstaande motieven worden door verzoeker ongemoeid gelaten zodat deze onverminderd overeind blijven.

2.8.3. Tot slot wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende bekering.

Zo wordt vooreerst correct opgemerkt dat verzoeker, hoewel hij nu verklaart dat hij reeds in Libanon was bekeerd, hier met geen woord over heeft gerept tijdens zijn vorige asielpcedures, hetgeen weinig ruimte laat om hieraan alsnog geloof te hechten en wat doet vermoeden dat hij dit asielmotief er nu bijhaalt om zijn verklaringen aan te dikken en/of nog een andere wending te geven. Verzoeker werpt op dat hij hierover in zijn eerste asielaanvraag niet begonnen is omdat hij in hoofdzaak omwille van zijn problemen met Hezbollah was gevlucht, doch dit kan deze belangrijke omissie in zijn vorige asielaanvragen bezwaarlijk verschonen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht uiteengezet *"(...) Van iemand die beroep doet op internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij van in het begin zijn situatie en alle redenen voor zijn vrees volledig uit de doeken doet zodat de asielinstantie een correcte beoordeling kan maken van de daadwerkelijke nood aan bescherming van de persoon in kwestie. Uw verklaring dat u bij uw eerdere aanvragen slechts korte gehoren had, kan moeilijk ernstig worden genomen, temeer daar u dit motief bij uw derde aanvraag wel onmiddellijk tijdens het "korte" gehoor door DVZ aanhaalt. Bovendien werd u in uw eerste asielaanvraag naar uw religie gevraagd en gaf u toen expliciet aan een soennitische moslim te zijn (CGVS 8/1/04 p.1). Uw verklaring dat u schrik had gerefugeerd te worden, verklaart allerminst waarom*

u het niet eerder aanhaalde (CGVS 4/8/14 p.18). Immers, als u daar bang voor was, was het net nog meer van belang om alle redenen voor uw vrees aan te halen.” De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, of in het geval van verzoeker land van gewoonlijk verblijf. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoeker zijn beweerde bekering niet eerder aanhaalde, hoewel hij dit thans wel in verband brengt met zijn vrees en de vluchtmotieven die hij ook in zijn vorige asielaanvragen inriep, werpt een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker houdt vast aan zijn bewering christen te zijn geworden vanuit een negatieve houding ten opzichte van de islam. De studie van het christendom is echter voor hem naar eigen zeggen een proces van lange adem, waarin hij zeker nog niet is volgroeid. Bepaalde kennisvragen zijn volgens verzoeker om die reden inderdaad niet al te goed beantwoord, maar hieruit mag naar zijn mening niet worden afgeleid dat hij onoprecht is en dat hij zijn christelijk geloof heeft ingeroepen om zijn dossier op te smukken en om een extra probleem te creëren. De Raad stelt vast dat verzoeker met dergelijk verweer blijft steken in het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardige verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de commissaris-generaal en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen andermaal bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing terecht wordt uiteengezet als volgt: *“Bovendien blijkt ook dat uw verklaringen in de loop van onderhavige asielprocedure inconsistent zijn. Zo verklaarde u tegenover de DVZ dat u zich in 2000 bekeerde (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag). Vreemd genoeg verklaart u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u zich tussen 1996 en 1997 bekeerde en in 1997 een echte christen bent geworden (CGVS 4/8/14 p.17). Geconfronteerd met uw verklaringen tegenover de DVZ past u plots uw verklaringen aan en stelt u dat u sinds 2000 bezig bent met uw geloof en uw bekering, maar in 1997, in het bijzijn van G.(...) en zijn vader, al een echte christen was geworden en al bekeerd was (CGVS 4/8/14 p.17).*

Gevraagd waarom u zich wilde bekeren tot het christendom, komt u niet verder dan enkele zeer algemene uitspraken over het christendom te doen, alsook enkele algemene, negatieve uitspraken over de islam die allerminst kunnen overtuigen dat u daadwerkelijk de zeer ingrijpende en mogelijk risicovolle beslissing u te bekeren tot het christendom heeft genomen. Zo verklaart u aanvankelijk louter dat het christendom het juiste pad is en dat dat niet het geval is voor de islam, om vervolgens te hekelen dat iemand in de islam altijd gewaarschuwd wordt om gestraft te worden, dat de joden moeten gedood worden, dat mannen met vier vrouwen mogen trouwen, dat men moet vasten tijdens de ramadan, dat vrouwen verdrietig zijn op Ashura (nota bene een sjiiitische feestdag) en dat men geen seks mag hebben voor het huwelijk (CGVS 4/8/14 p.18). Nogmaals aangedrongen op de positieve elementen die u aantrokken binnen het christendom, komt u niet verder dan te stellen dat men in het christendom naar de kerk gaat om te bidden om vervolgens opnieuw enkele algemene punten binnen de islam te hekelen, bijvoorbeeld dat gebeden veel voorbereiding vergen, men geen alcohol mag drinken, er lange tijd gerouwd wordt bij een overlijden, dat god straft en dat je een vrouw geen hand mag geven (CGVS 4/8/14 p.19). Dat u slechts in dergelijk algemene en clichématige bewoordingen kan uitleggen waarom u een dermate ingrijpende stap heeft gezet in uw leven, is moeilijk te geloven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u, hoewel u al bijna 15 jaar zou bekeerd zijn en de bijbel zou hebben bestudeerd, onvoldoende of foute antwoorden geeft op meerdere essentiële vragen over de christelijke leer. Dat u bij deze vragen plots beweert de bijbel niet te hebben gelezen (CGVS 4/8/14 p.20), doet alleen maar twijfelen aan de oprechtheid van uw asielaanvraag. Eerder gaf u immers duidelijk aan dat u de bijbel bestudeerd had (CGVS 4/8/14 p.19). Zo kan u niet aangeven uit welke delen de bijbel bestaat, noch weet u wie de bijbel heeft geschreven. U weet niet door wie Jezus is gedoopt, noch kan u correct aangeven waar Jezus is geboren. U denkt immers dat het in Jeruzalem was. Wie Jezus heeft verraden, weet u evenmin. U weet vreemd genoeg niet of Pasen, nochtans het belangrijkste christelijke feest, de kruisiging dan wel de verrijzenis van Jezus viert (CGVS 4/8/14 p.19-20). Dat u even later beweert dat Jezus niet gedood is, maar naar de hemel ging, laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw bekering. Het feit dat Jezus, de zoon van god, gestorven is, om vervolgens te verrijzen uit de dood, vormt immers de essentie van de christelijke leer. Hij moest namelijk sterven om de zonden van de mensen te vergeven.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw vermeende bekering.”

2.8.4. Waar verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal zich beter had moeten vergewissen van zijn psychische toestand en dat hij aangepast ondervraagd had moeten worden, stelt de Raad na lezing van het administratief dossier vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor dd. 16 juli 2014 aangaf de details te vergeten omwille van de medicatie die hij inneemt (administratief dossier, stuk 18, p. 8) en dat hij tijdens het gehoor dd. 4 augustus 2014 stelde dat de medicijnen zijn geheugen hebben beschadigd (administratief dossier, stuk 8, p. 20). Dit werd duidelijk genoteerd in de gehoorverslagen. Het administratief dossier bevat tevens twee medische attesten (dd. 12 maart 2010 en 21 maart 2010) die verzoeker had neergelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag en die uitvoerig worden besproken in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal kwam met betrekking tot deze attesten echter tot de slotsom dat hierin geen uitspraak werd gedaan over de door verzoeker ingeroepen vluchtmotieven, noch over zijn cognitieve vaardigheden. Verzoeker voegt aan voorliggend verzoekschrift verschillende medische attesten en documenten toe, doch ook met betrekking tot deze stukken dient te worden vastgesteld dat er geen uitspraak wordt gedaan over de oorzaak van verzoekers psychische problemen (er wordt wel melding gemaakt van een *“heroïneverslaving”*). Er wordt bovendien uitdrukkelijk in vermeld dat er *“geen objectieve of subjectieve stoornissen zijn van het korte of lange termijngeheugen”*, dat *“de aandacht intact is”* en dat *“het formeel denkproces normaal is”*. In elk geval wordt niet aangegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielpprocedure. Uit de bijgebrachte attesten kan dan ook geenszins blijken dat verzoeker aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een afdoende coherente en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker zowel bij het indienen van zijn asielaanvraag als tijdens de gehoren door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in staat is gebleken om precieze, omstandige, gestructureerde en gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Behoudens verzoekers opmerking dat hij *“de details vergeet omwille van de medicatie die hij inneemt”* (administratief dossier, stuk 18, p. 8) en dat *“de medicijnen zijn geheugen hebben beschadigd”* (administratief dossier, stuk 8, p. 20), beweringen die in wezen niet worden gestaafd door de door hem voorgelegde medische attesten, blijkt uit niets dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven of het beantwoorden van de hem gestelde vragen moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om correcte en coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker slaagt er dan ook allerminst in aannemelijk te maken dat hij doorheen de asielpprocedure moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg kunnen naar het oordeel van de Raad de door verzoeker aangehaalde psychische problemen geen verklaring bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, vage verklaringen en lacunes in zijn relaas.

Voorts mist de stelling in het verzoekschrift *“Dat het derhalve jammer is te moeten vaststellen dat de jurist in kwestie het interview bij momenten laat escaleren, zelf nogal bot reageert op de noodkreten van verzoeker, en op die wijze tot een slecht weergegeven en dus per definitie ontoereikend relaas komt”*, feitelijke grondslag. De lezing van de gehoorverslagen laat niet toe tot dergelijke conclusie te komen.

2.8.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, en de update van deze informatie, zijnde de COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" van 11 mei 2015, toegevoegd aan de verweernota) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en de argumentatie dat er tot medio 2014 regelmatig autobommen ontploften en dat er tot op heden bijzondere waakzaamheid geboden is in zuidelijke wijken van Beiroet, alwaar het ten stelligste wordt afgeraden zich te verplaatsen, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Overigens is het gegeven dat de toegang tot de luchthaven om veiligheidsredenen soms versperd wordt, niet van die aard om te stellen dat er door “gevaarlijke” zones moet gereisd worden. De Raad herhaalt te dezen andermaal dat er nergens in Libanon sprake van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zodat niet kan gesteld worden dat verzoeker door “onveilige” gebieden moet reizen om zijn “veilige” regio van herkomst te bereiken. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. In de mate verzoeker ter terechtzitting voorts stelt dat reeds meerdere keren gepoogd werd om hem te repatriëren naar Libanon en dat de Libanese ambassade hem geen laissez-passer wilde geven, leest de Raad in de stukken van het administratief dossier dat de Libanese ambassade in 2005 en 2006 geweigerd heeft verzoeker reisdocumenten te verschaffen omdat hij een Palestijn is geboren in Ayn al Helwe (Palestijns vluchtelingenkamp in Libanon) met een vader die geen deel uitmaakt van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en zijn identiteit en nationaliteit niet konden worden vastgesteld zodat ook geen reisdocumenten kunnen afgeleverd worden (“documenten buiten de asielprocedure”). In de stukken van het administratief dossier naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, leest de Raad in de verklaring van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in het bezit was van een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen nr. 18443/508 (verklaring DVZ van 17 november 2003, nr. 19). Verzoeker heeft blijkbaar dit document niet voorgelegd op het moment dat een laissez-passer werd aangevraagd zodat hij zelf de oorzaak is van het feit dat er geen laissez-passer werd afgegeven.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak opnieuw te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder (psychologisch) onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een

substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS